

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 10/říjen 2019

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	<i>Křesťané evangelické víry</i> (v ukrajinštině)
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.00	předkřestně-konfirmační příprava
	15.30	dorost (mladší i starší)
	17.30	předkřestní příprava
	18.00	mládež
	22–01	noční modlitební stráž „Ambasáda Boží“ (ukrajinsko/rusko-jazyčně)
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Pozvánka	12
Za sborového života	3	na přednášku Petra Bíska	
Ze zářijového staršovstva		Až na konec světa	12
Hron 2019	3	Labyrint světa a ráj ČCE	13
Kořeny	5	scénář z Pardubic	
dojmy ze sborové dovolené		Koupili si byt	24
Doba kamenná	6	a mysleli si, že budou bydlet...	
výprava dorostů 20.–21. 9. 2019		Pro Adélku	25
Požehnání nejen prvňáčkům	6	od Báry a Johanky	
Biblická hodina	8	Kavárna Even	27
očima 75letého Abraháma		Písnička jen tak	27
Jeden svět	10	Inzerátová prosba o pomoc	27
Hráčské doupě	11	Vycházka do SAPy	28
		Kontaktní informace, tiráž	31

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

ZE ZÁŘIJOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 9. 9. 2019 na své 799. schůzi a projednalo různé technické i personální záležitosti.

Hovořili jsme o zajímavé iniciativě studentů, kteří organizují kurzy psychologie pro teology.

Hledáme zájemce, kteří by se ujali organizace tradiční vánoční akce „krabice od bot“.

Vzhledem k rostoucím nárokům na administrativu a na provoz v EVENu plánujeme zaměstnat Ester Brandejsovou jako sborovou sestru, zatím na dobu určitou.

Pokračujeme v přípravách na rekonstrukci kostela. Zvažujeme přebudování topného systému, výměnu podlahových prken, novou kabeláž, přelakování lavic.

Prosíme uživatele EVENu o dodržování pořádku, konkrétně uklízení i malého množství bioodpadu do kompostéru. ■

HRON 2019

Dorostová voda

Na začátku letních prázdnin se děti z dorostu se svými vedoucími vypravili na Slovensko na řeku Hron, kterou téměř deset dní splouvali. Jedna skupina jela autem, které vezlo všechny lodě a erár, a druhá skupina jela vlakem. Doprava proběhla v pořádku, i když v místě, odkud jsme měli původně vyplout, bylo vody po kotníky, ale tak jsme začali níže, kde bylo vody alespoň o trochu víc.

Měli jsme dobrou náladu – i přesto, že jsme chvílemi museli jít vodou pěšky a táhnout lodě za sebou, ale to bylo jenom občas, když nám zrovna jez vzal vodu. Když jsme po vylodění rozbili tábor, nanosili dříví a na ohni si uvařili večeři, tak nám nic nechybělo. Po prvních dvou dnech už našťástí byla voda v řece pořádku, a tak jsme mohli nerušeně splouvat dál.

Během poledních klidů, to znamená v době po obědě, kdy jsme setrvali na obědovém místě, jsme během trávení přijímali duchovní stravu a četli jsme vždy jednu kapitolu z knihy *Rady zkušeného ďábla* od C. S. Lewise. A večer jsme jako čtení na dobrou noc četli knihu *Rudý Orm*. Rudý Orm je knížka z doby okolo roku 990 z doby křesťanské misie mezi Vikingy.

I přes to, že některé z nás stihla krátká vodácká viróza, jsme si všichni vodu užili a vrátili se v pořádku zpět do Prahy, ačkoli byla cesta lehce zkomplikována

píchým kolem u vodáckého vleku a vlakovým zpožděním. Děkujeme vám všem za vaše přímluvné modlitby. ☺

Hana Bedrníková

PRAŽSKÉ JEZY

Pod záštitou YMCA Braník a vedením Kryštofa Rybáčka jsme letos na svatého Václava opět absolvovali tradiční skautské splutí tří pražských jezů. Ačkoli nás těsně po vyložení lodí stihla drobná přeháňka, nakonec se vyčáslilo a za příjemného podzimního sluníčka jsme se vydali od Veslařského ostrova přes Střelecký ostrov až na Štvanici, kde následoval společný oběd a posezení. Všech 16 členů posádky (převážně z řad branické mládeže) zvládlo plavbu bez cvaknutí. Díky všem, kdo přijeli, a těšíme se na příští rok!

Pája Kroužková

KOŘENY

Dojmy ze sborové dovolené

Letos poprvé jsem byla s manželem, dcerou a vnoučaty na dovolené s branickým sborem, do kterého v posledních 35 letech občas zajdeme.

Své dojmy bych vyjádřila slovem *kořeny*. A nemyslím teď na krásnou přírodu v okolí. Viděla jsem společenství lidí, které po generace buduje a ctí tradice života s Bohem a nyní, stejně jako naše příroda, očekává novou hojnost vláhy.

Na výletě do Chrasti jsme si prohlíželi zámek. Najednou za sebou slyším čísta jména svých příbuzných – vím, že odsud pochází rodina mé babičky. Ale nevěděla jsem, že jejich jména jsou na desce připomínající oběti koncentračních táborů.

Babička pocházela z rodiny faktorů – kompletovali ložní prádlo z plátna a krajek, které vyráběli místní v domácnostech. Před smrtí v koncentračním táboře babičku zachránilo, že žila ve smíšeném manželství. Děda přišel o zaměstnání a nastoupil na nucené práce. Babička se starala o židovské děti, které tajně učila. S nimi pak odešla do Terezína. Táta našel azyl mezi katolickými dětmi.

Babička v Terezíně přežila. Jeden z jejích bratrů odešel už před válkou do Francie, kde se oženil. Jména ostatních jsou v chrasteckém zámku. *Kořeny.*

Zoja Zlonická

DOBA KAMENNÁ

aneb výprava dorostů 20.–21. 9. 2019

V pátek 20. 9. 2019 vyrazilo do doby kamenné 6 starších dorostáků, 1 mladší dorosták, 4 vedoucí a 1 příslušenství. Cestovali jsme samozřejmě naprosto pravěkým způsobem – autobusem RegioJet. ☺ Noční pochod, který následoval, byl hoden stěhování národů.

Jeskyně pod Jeřmanskou skálou je opravdu používaná od doby kamenné, a proto jsme ji samozřejmě využili k přenocování. Přestože je tato jeskyně dodnes hojně využívána, nečekalo nás zde setkání s žádným domorodcem ani jiným hledačem doby kamenné (možná díky předpovědi počasí ☺). Lihové vařiče, které jsme používali, byly také pravěké, neboť tuto jeskyni navštívily již se mnou v době mého dětství. Náš pevný líh sice nevím, jestli navštívil tuto jeskyni, nicméně pamatoval doby ještě dávnější než mé dětství – tudíž pravěký prostředek. Po vydatné večeři nastala fáze *cibulování* neboli „navleč na sebe vše, co máš“. Noc všichni zdárně přežili včetně žhavých uhlíků v ohništi, takže jsme se mohli ohřát i po ránu.

Dopolední pochod byl náročný, ale pokoření vrcholu Ještěd, myslím, všechny povzbudilo (protože odtud se dá jít už jen z kopce). Po cestě naši dorostáci trénovali lov zvěře – zprvu zasáhnout stojícího jelena, později trefit pravěkým prakem kymácející se veverka ve větru. ☺ A jak to dělali? To se jich můžete zeptat!

Po sestupu do údolí a cestě pravěkou tramvají a pravěkým žlutým autobusem se celá výprava zdárně vrátila do rodné vlasti i současné doby.

Za krásně prožitou akci bez úrazů, konfliktů a zmrznutí a se spoustou slůnička, legrace a pohody jsme vděční Pánu Bohu a Páje s Gwen!

POŽEHNÁNÍ NEJEN PRVŇÁČKŮM

Poslední neděli letních prázdnin bylo již tradičně Požehnání do nového školního roku. Požehnálo se školákům, studentům, pedagogům a všem, kteří s dětmi pracují.

Touto cestou přejeme mnoho úspěchů, radosti a pohody v celém školním roce.

redakce Brána

BIBLICKÁ HODINA

oči 75letého Abraháma

Ano, došlo k tomu dnes, ve středu 11. září 2019, od 18.00 do 19.30 hodin v apsidě branického kostela ČCE. 75 let mi bylo již v dubnu tohoto roku a já jsem se teprve právě dnes dozvěděl od pana faráře Jardy, že v tomto věku byl i pratec Abrahám, když komunikoval s Pánem Bohem, který mu sdělil, že jeho rod se stává vyvoleným národem (Gn 12n). Také jsem se dozvěděl, že na rozdíl ode mne, který mám tři děti, byl chudák Abrahám sice zavalený světskými statky, ale postěžoval si Pánu Bohu, že mu chybí dědic těchto statků, takže bude muset vše odkázat jakémusi správci svého majetku. Mně syn, dědic mých skromných statků, nechybí, dokonce už i on má syna, který se počátkem září stal školákem a snad bude dědit i jeho možná neskromné statky.

Proč o tom mluvím? Skutečnost je taková, že ačkoliv jsem byl pokřtěn v římskokatolickém kostele sv. Petra a Pavla v Praze na Vyšehradě (tedy jen kousek od Braníka), kde jsem později zpíval koledy, a dokonce se v něm oženil, má náboženská výchova byla trochu zanedbána, takže jsem se nikdy v Bibli, a to ani ve Starém, ani v Novém zákoně, nevyznal, akorát jsem věděl, že je v nich zásadní rozdíl. Tak se nedivte, že si to opakuji právě dnes, abych to ve svých 75 letech nezapomněl, neboť platí repetitiorum – mater studiorum. Musím se rovněž přiznat, jak jsem hned po příchodu přítomným na své první biblické hodině oznámil, že přicházím jako poslušný otec své dcery, neboť jsem se na hodině octl díky jejímu jemnému doporučení – asi už jsem ji unavoval svou biblickou negramotností.

Jak se sluší a patří, biblickou hodinu závěrem subjektivně zhodnotím, ale po tomto delším prologu je čas ho ještě o něco protáhnout, a to tím, jak jsem dobrodružně přijel do Braníka, o čemž přítomní nemohli mít tušení. Dobrodružství se mi jaksi nevyhýbají, spíše mne pronásledují. Tedy jsem se dnes rozhodl, že po cca 9 měsících odstavení v garáži použiji našeho veteránského téměř padesátiletého mladíka (ano, je to tzv. youngtimer s veteránským číslem) MG Midget Arkley (britský malý skřítek s motorem po známém Mini z 60. let minulého století). Ještě bych doplnil, že vůbec i to, že po tak dlouhé době vůz nastartoval, je pomalu zázrak (pozn.: o zázracích na dnešní hodině zatím nebyla řeč). Další výkon byl, že i s loňským benzinem Arkley dojel k benzinové pumpě v Kobyliších, kde jsem překvapil černého kubánského zřízence, když jsem před čerpáním vytáhl dřevěnou hůlku a měřil s ní stav paliva v nádrži. To se prý ani na Kubě nedělá, říkal, a to tam nemají veteránů pomálu. Bylo téměř 17.40, když jsem od pumpy energicky vyrazil, samozřejmě se sundanou střechou, protože zaklapávací mechanismus stejně nefunguje. Vřítel jsem se do tunelu Blanka a začal jsem v časové nouzi tvrdě předjíždět překvapené řidiče, kteří se snažili dodržet nastá-

vený limit 50 km. Bylo s podivem, že jsem tentokrát našel správný proud a výjezd směrem na Braník, takže jsem nakonec u kostela zaparkoval pouhých 5 minut po 18. hodině.

Milá sousedka mě ihned laskavě uvedla do problematiky, tedy příslušného verše myslím knihy Genesis. A tehdy jsem se dozvěděl, jak to bylo s Abrahámem, Lotem a dalšími postavami – tedy bez osvětlujícího výkladu pana faráře Jardy bych to asi moc nepochopil, neboť řada citátů byla pro mne jinotajem. Pan farář skutečně dokázal i mně, v Abrahámově věku, vysvětlit dokonce rozdíl mezi vírou a skutky v pojetí apoštola Pavla a Jakuba nebo Luthera či Kalvína. Vysvětlil etymologicky i význam slova spravedlnost, použitý v kontextu výše zmíněného verše. Jsem vděčný nejen jemu, ale i své vlídné sousedce, která mi hned po příchodu nabízela osvěžující víno. Skutečně jsem ho poté, řekl bych (i když trochu nerad), dábské jízdě potřeboval. Nevím, jak to dopadne s problikávajícími radary, ale věřím, že dobře, neboť, jak známo, účel světí prostředky. I když jsem byl jako jediný žák-muž mezi přítomnými žákyněmi-ženami, neváhal jsem ihned vstoupit do diskuze. Dámy mi daly taktně přednost při debatě, koneckonců jsou již zkušené žákyně, což se ukázalo i při zpěvu, kdy jsem se skutečně moc nevyznamenal. Má vlídná sousedka mi držela oranžový Dodatek před očima a bezpečně vedla notu i slova, já jsem na ta malá písmenka vůbec neviděl, protože už mám bohužel slabé brýle.

Závěrem, jak jsem slíbil, provedu stručné hodnocení. Má první biblická hodina se mi velmi líbila, dost jsem se dozvěděl, takže budu moct s dcerou Pájou již trochu zasvěceně diskutovat. Velmi rád mohu také ještě výše hodnotit pana faráře Jardu, který dokázal nejen vše vysvětlit, ale i v diskusi konfrontovat různé názory různých teologů na biblická témata a podat i náročná témata formou srozumitelnou i pro laika v Abrahámově věku. Velmi mě potěšil také svým hodnocením mé osoby, když pravil, cituji, že „takové štouraly mého typu má docela rád“. Přiznal jsem se, že řada mých učitelů mě za to spíše moc ráda neměla. Tak už se těším na příští hodinu a zvu zejména bratry muže, abych nezůstal samotný mezi sestrami!

Ale buďte klidní, ještě není konec. Na konci hodiny nás pan farář ještě pozval na rekreační koncert, v jehož úvodu velmi jasně a vtipně vysvětlil rozdíl mezi rekreací, reparací a reparátem. To jsem hned, ku podivu, pochopil a na nic jsem se neptal. Koncert byl skvělý, hrála se různá rouda, menuety a další skladby se zajímavými názvy od Jean-Marie Leclair, známého kapelníka francouzského krále Ludvíka XV. z počátku 18. století, který, jak nám přítomný vedoucí ansámblu sdělil, smutně skončil ve svém domku v pochybné čtvrti Paříže – byl zavražděn. Přesto jsme všichni odcházeli zrekreativní, jak pan farář Jarda předvídal.

JEDEN SVĚT

Jubileum obecně prospěšné společnosti

Před 25 lety založily vinohradský a jarovský sbor ČCE první nevládní neziskovou organizaci, která v České republice začala s realizací myšlenky FAIR TRADE. Fair trade znamená poctivé, partnerské a spravedlivé obchodování mezi bohatými a chudými zeměmi. Cílem je dát lidem v rozvojových zemích šanci vymáhat se vlastními silami z chudoby a žít důstojný život. Cesta spravedlnosti vede k těm opomíjeným, chudým, postiženým i bezdomovcům. Je proto v logice věci, že myšlenku fair trade jako originální podobu pomoci rozvojovým zemím přijaly církve mezi prvními. Tato pomoc se uskutečňuje v *Obchůdku Jednoho světa*, který najdete v budově našeho vinohradského evangelického sboru v Korunní ulici č. 60. Ochotně Vás tam přijmou dobrovolnice, převážně z řad důchodkyň, a to od pondělí do pátku mezi 10.30 až 18.00 hod.

Můžeme vám nabídnout širokou škálu potravin – kávy, čajů, kaka, čokolád a dalších sladkostí. Dále je zde výběr řemeslných výrobků z přírodních materiálů, například pletené prstové loutky z vesnice od jezera Titicaca, slaměné náramky z deštného pralesa v Amazonii, stříbrné šperky z Nepálu či z Jávy, košíky ze sisálu, bambusu, ratanu, rákosu (Bangladéš), figurky z Kolumbie, keramika z Peru, poháry, džbánky, ozdobné dlaždičky či věšáčky z Mexika, misky a dózy z mastku vyráběné v Keni, prsteny, náušnice a náhrdelníky z palmového ořechu tagua (Ekvádor a Kolumbie), jemuž se říká přírodní slonovina. Je zde také kožené zboží z Indie (kabelky, pouzdra), hedvábné a bavlněné věci z Indie a Vietnamu (šály, ubrusy), hudební nástroje z Kamerunu, přírodní mýdla z Indie, nejrozličnější výrobky ze dřeva ... a nabídka se stále rozšiřuje. Některé výrobky jsou laciné, některé svými cenami převyšují průměr, ale máte příjemný pocit, že jste někomu pomohli. Odpovídá to půvabnému logu *Obchůdku Jednoho světa*, který nakreslil malíř Ondřej Rada a znázorňuje želvu, na jejímž krunýři je zeměkoule. Želva se pohybuje pomalu, ale dojde tam, kam chce. Žije dlouho, má velmi tvrdý krunýř, a přesto musí být chráněna. To je pro tuto společnost symbolem: na tomto světě se dějí i dobré věci; trvá to dlouho, děje se to pomalu, ale děje se to!

Tak tedy přijďte se s těmito výrobky seznámit a koupí podpoříte chvályhodnou činnost. Spolu s Bránou si vezměte i letáčky s kontakty.

Zdenka Kučerová

P. S. V neděli 20. října po bohoslužbách budeme mít mimořádnou příležitost zakoupit si některý z vystavených výrobků přímo u nás v Braníku. Platba je možná hotově nebo platební kartou.

Těšíme se na Váš zájem; rozšiřujte laskavě známost o *Obchůdku Jednoho světa* i mezi svými přáteli. Díky.

HRÁČSKÉ DOUPĚ

V neděli 15. 9. jsme se sešli na prvním, nejméně po pěti letech obnoveném deskohraní. Z dřívějších hráčů jsem byla jen já. Ostatní měli jiné aktivity (ať na tomto, nebo onom světě). Přesto se nás sešlo 6 a bylo to moc fajn.

Tak znova vyzývám potencionální zájemce, aby přišli v neděli 20. 10 v pravé poledne do Evenu.

JP

POZVÁNKA

Společnost pro vědu a umění

si Vás dovoluje pozvat na 180. podvečer
přednášku **Petra Bíska**
AMERIKA – CO S NÍ?

Přednáška se uskuteční ve čtvrtek **10. října 2019 v 17.00 hodin**
v zasedací místnosti č. **206**, 2. patro budovy Akademie věd ČR,
Národní 3, Praha 1.

Prof. PhDr. Alena Morávková
předsedkyně PS SVU

Vyprávění bude oproti nabídce na upoutávce značně rozšířené o povídání o jediném evangelickém kostele v New Yorku, který byl v současnosti z ekonomických důvodů prodán.

Jak znám Petra, bude to vyprávění s promítáním fotografií určitě zajímavé.

A Petr slíbil, že o kostele napíše do příštího čísla Brány. Tož máme se na co těšit.

JP

AŽ NA KONEC SVĚTA

Milí přátelé, posílám vřelé pozdravy z Jižní Asie. Už jsou to 3 měsíce, co jsem se v květnu na pár týdnů vrátila do Prahy po ročním pobytu v Indii, než jsem se do této země opět na nějakou dobu odcestovala pro práci v oblasti pracovního otroctví. Návštěva v Praze byla příjemným osvěžením po celém roce stráveném na divokém východě. Asi nikdy se mi nestýskalo po rodné domovině jako právě zde, v Indii. A tak návštěva doma pro mne byla emočně nabíječícím a povzbudivým časem, ze kterého jsem mohla načerpat pro další období mé práce v Jižní Asii.

Když v Bibli čtu povolání, že máme jít na samý konec země (Skutky 1,7–8), nemůžu se zbavit přesvědčení, že země, ve které jsem, je tím koncem světa. Ne snad, že by tato země byla geograficky vzdálená České republice. Jsou místa, která jsou mnohem vzdálenější. Co se ale týče kultury, tato země je rozhodně vzdálená té evropské, evropskému myšlení a hodnotám, tak jako je jeden konec světa vzdálený od druhého.

článek pokračuje na straně 29

LABYRINT SVĚTA A RÁJ ČCE

Šestero obrazů o cestě poutníka, leč cestě s koncem otevřeným

Je to přesně rok, co jsme mohli být na oslavách 100 let ČCE v Pardubicích. A je to rok a několik dní, co nám zahráli na Pernštýnském náměstí divadelníci z Braníka. Na vzpomínku byl scénář předčítán i na sborové dovolené, kde měl veliký ohlas. Pro každého, kdo by chtěl mít scénář v tištěné podobě, přikládáme text:

OSOBY: Všudybud, Mámení, Poutník, Kavka, Hrejsa, Hromádka, Rádl, Šimek, Opočenský, Molnár, Student.

1. SETKÁNÍ

Všudybud: *dohání poutníka* Héj, počkejte, člověče!

Poutník: Dobrý den přeji. Copak byste potřeboval?

Všudybud: *rozhořčeně* Co já?! Vy byste potřeboval! Koukám na Vás už pěknou chvíli. Kam jste se to vypravil?

Poutník: *rozverně rozhodí rukama* Tak, do světa. Chci se podívat, jak kdo žije a podle toho nejlepšího se pak sám zařídím.

Všudybud: Aha... *pozdvihne varovně ukazováček* A koho pak máte za průvodce?

Poutník: Průvodce – nemám nikoho. Jdu sám.

Všudybud: *sepne ruce* Ale človíčku! Taková nezodpovědnost. To máš štěstí, že jsi mě potkal. To je přímo moje zaměstnání – provádět lidi! Všude jsem byl, všechno vím, všechno znám, všude se dostanu...

Poutník: No, takového průvodce bych užil! A jakpak se jmenujete, že jsem tak smělý?

Všudybud: *smeká klobouk a klaní se* Českobratrský Všeživ jménem, příjemným pak Evangelický Všudybud jméno mé.

Poutník: *naděšeně* Mám já to ale štěstí! To určitě prozkoumám, co je ve světě nejlepší a čím bych se měl sám zaobírat.

Mámení: *přichází* Nazdar kámo. Koho to tu máš?!

Všudybud: *familiárně* Ale kámoš, budu ho provádět po světě, ukazovat, co chce vidět a tak.

Mámení: *rozhořčeně* Počkej, počkej – a beze mě?!

Všudybud: *omluvně* To bych si nedovolil. Vždyť mi bylo jasné, že se tu brzo objevíš!

Poutník: *polekaně* Dobrý den – a vy račte být kdo:

Mámení: *smeká klobouk a klaní se* Zde Českobratrského Všeživ Evangelického Všudybuda věrný společník a společně s Českobratrským Všeživem

Evangelickým Všudybudem věrný průvodce hledačů. Mé jméno je: Českobratrské evangelické Mámení.

Poutník: *zaraženě* Ajajaj – teď si nejsem úplně jist, jestli zrovna Vás bych potřeboval jako průvodce.

Mámení: *dotčeně* Jak potřeboval?! Beze mě to nejde. A hlavně bez mých důrazně historickovidných brýlí. Dovolíte? Nasazuje poutníkovi růžové brýle

Všudybud: *Prohlíží si poutníka v brýlích* Fešák!

Mámení: A hlavně nekoukat ve světě jinak, než skrze tyhle brejličky! Jasný!
K Všudybudovi: Jdeme. *Mámení a Všudybud odcházejí*

Poutník: No, to jsem to vyhrál... Když se skrz tyhle brýle dívám, rovné vypadá křivé a křivé rovné! Ještě že mi ty brýle nasadil nějak špatně; když takhle natočím hlavu (*zakloní se*) tak vidím docela dobře.

Všudybud: Tak, milý poutníku, račte vylézt na tuto věž (*poutník leze na štafle*), nejprve obhlédneme to nejlepší v jeho časoběhu.

Poutník: *leze nahoru* Aha... Jak by se čas na okamžik zastavil a já vidím více než staleté hemžení v jediném okamžiku! Šestero ulic, jež vybíhají z jediného rynku. *Mámení a Všudybud lezou za ním*

Mámení: První ulice je ulice zrození, tam se evangelická církev rodí

Všudybud: Druhá ulice je ulice dospívání, kde evangelická církev dospívá

Mámení: Třetí ulice je ulice zápasu s totalitou zjevnou

Všudybud: Čtvrtá ulice je ulice zápasu s totalitou skrytou

Mámení: Pátá ulice je ulice vyrovnání se se svobodou

Všudybud: A šestá pak do samé rajske blaženosti vede

Poutník: Nu, tou poslední cestou hned rád projdu! Vždyť právě to hledám!

Všudybud: Ale abys dobře trefil, je třeba do každé z těch ulic nahlédnout

Mámení: A hlavně nesundávej ty brejličky

Všudybud: Tak, jdeme dolů, podíváme se na ten svět zblízka.

Poutník: Jo jo – lezte dolů, hned vás dohoním (*Všudybud a Mámení odcházejí, Poutník jako pro sebe*) Ještě bych se na ten svět chtěl podívat bez těch Vašich brejliček... *sundává si brýle a prohlíží, nasadí si je a dohání je*

2. ZROZENÍ ČCE

Mámení: Tak jsme v první ulici. A pohled! Dvě Ferdinandů – Hrejsa a Kavka!

Kavka: Bratře Ferdinande, ty oslavy Husa v roce 1905, to byl propadák!

Hrejsa: Pravdu díš, bratře Ferdinande. Jak to, že to celé měli v ruce římsťí?!

Kavka: Je to běs. My jsme evangelíci, představitelé českého národa a nikdo nás nebere vážně! Ani vznik Kostnické Jednoty na tom nic nezměnil.

Hrejsa: Mají nás za luterány a tím za Němce. S tím je potřeba něco udělat...

Kavka: Napiš knihu, bratře Ferdinande! Vyzdvihni v ní naše české evangelické kořeny. Každý musí pochopit, že Čech a evangelík jsou pojmy, které splývají. Jsme přece národ Husa a Komenského! Žilka to taky říká!

Hrejsa: To je ono, napíšu knihu o České konfesi! Dílo národního obrození, Heřmana z Tardy, Čeňka Duška a dalších – to nesmí být zapomenuto!

Kavka: *hrdě* Co je nám do toho, že můžeme být augšpuráci či helvíti – jsme Češi – a kdo je víc!

Hrejsa: *zkroušeně* No – každého druhého víc! Římských katolíků, Němců... Evangelíků je jak do mariáše.

Kavka: *hrdě* Jsme národ Husa a Komenského, bratře Ferdinande! Však my to naše evangelictví odněmčíme, odřímštíme i odvídeňštíme! A pak stanou pod naším praporem všichni Češi!

Hrejsa: Založíme novou církev – bez vlivu Říma, bez vlivu Vídně i bez vlivu Němců!

Všudybud: Vidíš to nadšení?!

Mámení: Vidíš ten elán?!

Poutník: No ... vidím. Ale průvodci moji drazí – být důrazně PROTI něčemu – nejsou to vratké základy? A také pomalu váhavě jako by mi tak připadlo, že to pečou ti liberální v Praze, ale čím dál od Prahy, tím víc se objevují zbožní pietisté a říkají, že se tito Českým vyznáním jen ohánějí, ale nijak podle něj Krista Spasitele nevyznávají! Zahlédl jsem, myslím, Noslav...
Noslav

Všudybud: *vpadne mu do řeči* Kuš, Ty kecko!

Poutník: Také ty Němce jsem zahlédl – a nebyli zdaleka tak zlí. Sám bych do těch českých Němců i velké naděje vkládal, že se v budoucnu budou dobře držet Krista Spasitele, lépe, než Němci v Říši...!

Mámení: *rozzlobeně* Že ty nekoukáš přes brejličky!!!

Poutník: *kajicně* Ach, odpusťte přátelé drazí, to mi jen tak ujelo, pojďme honem do další ulice!

3. PRVNÍ REPUBLIKA, DRUHÁ SVĚTOVÁ VÁLKA

Všudybud: Vidíš, Ty rejpale? To je Hromádka! Toho si zapamatuj, ještě ho i v jiných ulicích potkáš. Lépe než Ty poznal, co otcové zakladatelé udělali dobře, a to maličko, co je potřeba opravit.

Poutník: A ten druhý s ním?

Mámení: Filosof Emanuel Rádl. Nu, však si je poslechni

Hromádka: Ta sázka na národ byla úplně falešná cesta

Rádl: Nestojí zato jen plout po povrchu lidové zbožnosti a žít z odmítání Říma. Tohle nechme Československé církvi. I to liberální chápání Ježíše jen jako

mravního vzoru. Masaryk má pravdu: Státy se udržují ideály, na kterých vznikly. Křesťanství v naší zemi má jiné kořeny, než národovectví a morálku.

Hromádka: Masaryka mi moc nepřipomínej. Ty naivní ideály, které se do jeho přestupu vkládaly, to byla taková blamáž a ostuda! Masaryka si vážíme, ale jeho křesťanství není vzor.

Rádl: To už spíš Machotka. Podívej, jak pracuje v západních Čechách. Dokáže spojit české historické kořeny se zvěstí evangelia! Ale nevím, nevím, jak dlouho to obstojí. Lidé jdou pořád moc po povrchu a Žižkův palcát cennější než Ježíšův kříž.

Hromádka: Snažím se to studentům vysvětlovat. Dorůstá nám nová generace farářů – to musí být jiná sorta, než odchovali ti vídeňští starci. Zvu si studenty k sobě domů, hovoříme o současných problémech světa. Oni budou zvěstovat evangelium a evangelium musí přijít za každým člověkem.

Rádl: *zadumaně* Evangelium na cestě za člověkem... Tomu bychom měli dát nějaký pevnější rámec... Založme nějakou křesťanskou organizaci pro zodpovědnou diskusi. Ale je potřeba se otevřít světu. Hlavně tomu anglosaskému, ten tu nikdo nezná. Co třeba YMCA? To je, myslím, skvělá platforma! Má dobré jméno díky práci v legiích. Budeme zvat hosty z ciziny. Dobré řečníky, vzdělané věrné křesťany...

Hromádka: Věděl bych, koho pozvat, ale nevím, jestli se mi to podaří. Karla Bartha

Rádl: Toho bych v Československu také slyšel rád. *Hořký smích* Ale to by mu snad museli nejdřív odebrat profesuru, aby našel čas a dostal se sem.

Hromádka: Uvidím, co se dá dělat. Ale naši studenti se musejí podívat do světa. A nejen Vídeň a Německo. Musí se naučit, že česká tradice je nosná, ale ani tady v Čechách jsme nepobrali všechnu moudrost světa. Kdyby měla přijít zase nějaká válka, zúročí to.

Rádl: Jaká válka? Z té světové se přece lidé poučili dost, nemyslíš? Ale nechme planých úvah. Jdu psát úvodník pro první číslo Křesťanské revue.

Všudybud: Nu – a je to vyřešeno! Stačí jeden Hromádka a hned je církev na dobré cestě!

Poutník: A nedokáže takový jeden Hromádka tu církev z dobré cesty zase svést? Z Ameriky přivezl dobré. Ale zajede si do Sovětského svazu, spřátelí se s komunisty...

Mámení: *výhružně* Poutníku?!

Poutník: Nic, nic! To jen tak planě plácám! Ale ta válka – ta přece přišla!

Všudybud: Však támhle na konci ulice vidíš pár mužů z té doby: Synodního seniora Křenka a synodního kurátora Boháče. Právě skládají své funkce, protože odmítli jít na ruku nacistům.

Mámení: Vedle nich Mareš se Šimsou a některé ze smíchovského sboru, kteří se zapojili do odboje a mnozí zaplatili životem

Poutník: A ten co je stranou všech? Má laskavý úsměv, ale připadá mi, že tak nějak nikdo neví, co s ním...

Všudybud: Jó, to je Pitter. Přemysl Pitter. Za první světové války se stal pacifistou, po ní vegetariánem. Za druhé světové války pomáhal pronásledovaným židům, po válce pronásledovaným Němcům, když je Češi vyháněli. Vždycky šel proti proudu a až čas ukázal, že stál na dobré straně.

Poutník: Zbožný křesťan... A znají ho tedy všichni v evangelické církvi? Je připomínán v každé ulici?

Mámení: *výhruzně* Poutníku!

Poutník: Pardón, pardón... Jen jsem se zeptal. A ty houfečky – *ukazuje* tam, tam, tam...

Všudybud: Zelovští, Volyňští a další Čechoslováci. Potomci dávných emigrantů, kteří se po druhé světové válce vrací do vlasti. Vidíš? Nejdek, Chotíněves, Tři Sekery. A našel bys je tu a tam rozptýlené i v dalších sborech. Zbožní křesťané, kteří přinesli starou dobrou tradiční pietistickou zbožnost. Věrnost evangeliu, modlitbu, čtení Písma...

Poutník: Takže z těch si vzala evangelická církev příklad!

Mámení: Ty mě chceš vážně naštvat, co?!

Poutník: Jak bych jen mohl! Koukám jen přes brejličky a už už chvátám do další ulice. Jak že se jmenuje – poúnorová? Divné jméno...

4. TOTALITA 1948–1968

Poutník: Hele, to je Hromádka! Toho poznám!

Hromádka: Soudruzi a soudružky, bratři a sestry. Mohu si jen vzpomenout na svoji cestu do Amsterodamu na ustavující schůzi Světové rady církví. Již tehdy jsem vysvětloval, že se musíme jako křesťané postavit proti té pověstné železné oponě. Proti studené válce západu proti východu. Komunisté nabízejí řešení sociální otázky. Soudruzi v Sovětském svazu to již dokázali, přijmeme tedy rozhodování Státního úřadu pro věci církevní jako dílo pro naše dobro! Nebude nás tížit starost o majetek, to nechme státu. Jen křesťané v socialistických zemích jsou skuteční vyznavači. Léta napětí pominula, nyní se můžeme účastnit jednání Světové rady církví. Pohleďte – Československo navštívily velké církevní osobnosti, jako Martin Niemöller.

Všudybud a Mámení se kochají, Poutník si za jejich zády sundá brýle a prohlíží si situaci, pak si je nandá a zatuká jednomu z nich na rameno

Poutník: Průvodci moji milí – a co na to jeho posluchači? Oni to všichni vidí také tak? Oni si nevšimli těch pronásledovaných a vězňů? Oni neviděli, že byla zrušena Diakonie i YMCA? Neviděli Choděru, Dittricha, Verneru, Jan-

kovského a další ve vězení? Neslyšeli kázat Šašecí na Smíchově, než i jí na desetiletí sebrali státní souhlas?

Mámení: *urovná poutníkovi brýle* Poutníku, Poutníku... Kam ty na to chodíš?!

Všudybud: Církev je živý tvar. Vyvíjí se a mění. Podívej – támhle třeba zrovna hovoří Pavel Šimek s Milanem Opočenským!

Šimek: Milane je potřeba se jasně ozvat. Náš hlas má váhu – Zákon o rodině museli komunisté změnit! Budu psát další a další memoranda o porušování náboženských práv. Jsem právník, rozumím tomu. Československo se v platných zákonech k něčemu zavázalo. Musí dodržovat vlastní zákony.

Opočenský: Já bych, Pavle, nedráždil kobru bosou nohou. Nejsem právník, ale jsem realista. Lidově demokratické zřízení nám dává dost prostoru k realizaci. Dosáhneme mnohem víc, když využijeme prostor, který reálně máme, než když se budeme dobývat do toho, který je nám odpírán. Byť nelegálně.

Šimek: A kdo to zaštití... Myslíš, že se za nás Světová rada církví postaví?

Opočenský: I kdyby postavila, nebude to mít význam. Ale Křesťanská mírová konference to dokáže. V ní je akceptován marxismus. V ní nalezne pochopení teologie osvobození. To, na čem pracuje Smolík, Pokorný a Filipi – to je cesta, kterou se má církev ubírat.

Šimek: Sázel bych spíš na to, co dělá Kocáb, Trojan, Čapek nebo Šimsa... Nedostanou za to Leninovu cenu míru, ale Nová Orientace jde k jádru zvěsti.

Opočenský: Jádro zvěsti musíš zachovat, *pausa* ale vždy ho aktualizovat. Věř mi, v Latinské Americe už tomu rozumějí, tam se máme co učit! A do ciziny naše bohoslovce nedostanou lesní brigády, ale aktivní práce v Křesťanské mírové konferenci. Tam mohou konfrontovat svoje postoje s autentickými názory jiných teologů.

Poutník: Připadá mi, že se oba snaží o totéž, jen každý z jiné strany. Oba mají svůj kus pravdy... Shodnou se někdy?

Všudybud: V tuto chvíli jsou si vlastně docela blízko. Jejich cesty se časem rozejdou víc. Ale jejich rozhovor nikdy neustane a to je právě to dobré.

Mámení: Církev se učí diskutovat. Hledat pravdu v dialogu.

Poutník: A nemůže tam někdy hrát roli na jedné straně rebelie a naivita mládeže a na druhé straně obyčejný strach?

Mámení: *výhružně* Že Ti ty brýle k té hlavě přilepím!!!

Poutník: Prosim ne!!! Pojdme do další ulice.

5. TOTALITA 1968–1989

Poutník: Tahle byla Poúnorová, ta další se jmenuje – Posrpnová. Vidím tanky, vojáky různých armád. Nějaké mrtvé... A kloučka co hoří jako živá pochodeň a po něm ještě další takoví. To je už zase nějaká válka?

Mámení: Ale ne... Prostě internacionální pomoc vojsk Varšavské smlouvy v boji proti kontrarevoluci. *Štěkavým hlasem kádrováka* Revizionističtí trockisté by rádi zvrátili lidově demokratický vývoj. Pohůnci světového imperialismu, sionističtí zaprodanci válečných štváčů by rádi za jidášský groš z Wall Streetu rozbili nerozborné přátelství našeho lidu a lidu světové socialistické soustavy. Ale ocelová pěst dělnické třídy dopadne na hlavy samozvanců, ztroskotanců a zaprodanců. Sjednocený hlas dělnictva, rolnictva a pokrokové inteligence stojí jako jeden val proti sudetáckým revanšistům. *Pateticky* Proletáři všech zemí...

Všudybud: Klid... *Gesty uklidňuje rozvášněné Mámení* Jo? *K poutníkovi:* Hele, dějiny nejsou jednoduché a černobílé. Maďarsko, Východní Německo, Československo, Polsko... Prostě tu a tam někoho napadlo, že už to s komunisty není k vydržení – ale stačilo pár vojáků, nějaké to stanné právo – a lidi přišli k rozumu.

Poutník: odplivne si bokem Tfuj tajbl... *k průvodcům:* A co církev? Co na to církev?

Všudybud: Podíváme se na fakultu, zrovna se tam dohaduje bratr děkan Molnár s nějakým studentem

Student: Bratře děkane, skutečně fakulta stojí za svými „Fakultními tezemi“? Není to jen úlitba husákovské normalizační politiky?

Molnár: *opatrně* Fakulta jako celek za nimi pochopitelně stojí, jinak by je ministerstvu nepředkládala. *Rozhodněji* Předně je potřeba říct, že to je teologické stanovisko, bratře. Teologické stanovisko je nezávislé na jakékoliv dějinné situaci. V tom je potřeba kolegy Smolíka a Filipiho plně podpořit.

Student: A co bylo tak špatné na dopisu jedenatřiceti?

Molnár: Bratr Trojan působí bez státního souhlasu. Nemůže mluvit za církev. Já chápu, že on i další bratři vnímají jako osobní příkoří, že jim byl odebrán státní souhlas. Někteří skončili před soudem. Ale tato kritika není *zdůraznit* bohoslovecky oprávněná! Nelze negovat socialistické společenské a politické podmínky. Socialistický řád je stále ještě nejpřiměřenější formou, jak se vyrovnávat se základními problémy dějinné cesty lidstva!

Student: Aha... Takže nejde o teologii, ale o politiku a tam si rozhoduje stát. Odebrání souhlasu je tedy oprávněné. Bojíte se, že bude církev vtažena do politické diskuse. Stačí se zavřít v kostelích a tam pěstovat liturgii. Jakoby poslušnost světské moci zakazovala tuto světskou moc jakkoliv kritizovat.

Molnár: Nechtě těch klukovin: Právě tak vyloučení studenti Kozlík a Březina. A Dvořáček. Ty šarády okolo koncertu Spirituál kvintetu – to si to nemohli Čejka a Mikolášek odpustit? Krize moderního člověka z nich mluvila, nic jiného! Bratr děkan Dobiáš tehdy neměl jinou volbu a to navíc sám dostal

důtku! Ty študácké dopisy kvůli Trojanovi a Kocábovi. S těmi solidární jste – a kdy začnou být bohoslovci solidární se svými profesory?

Student: Cožpak se ani v církvi nedokážeme smířit?

Molnár: Na teologické práci jistě – podívejte se, i v těch kritických letech vznikal nový překlad Bible. Ekumenický! A pracovali na něm i ti z Nové Orientace! Po něm nový Evangelický zpěvník a v něm spousta písní ze zahraničních zdrojů. Z dalších let máme novou Agendu, desítky nových písní od jednoho Rejcherta pro děti a od druhého Rejcherta pro mládež. Když to chcete hrát s těma kytárama, máte to i s akordy.

Student: *smutně, se skepsí* Ale jen za zavřenými dveřmi kostelů, na brigádách u Adolfa Petra na Travné, nebo na Zbytově a v Širokém Dole. A když dojde na lámání chleba, Keller, Syrovátka i Hlaváč vědí, že se za ně církev nepostaví.

Poutník: To nepůsobí moc povzbudivě ani přes ty brýle, přátelé...

Všudybud: To je jen přechodná fáze, neboj!

Mámení: Koukej – když chtěli dát před soud Šorma a Pokorného, tak už se lidé ozvali a dopadlo to dobře!

Všudybud: No – a Karáska si každý mohl poslechnout na Svobodné Evropě, dobrý ne?! *Poplácá poutníka po zádech*

Poutník: Moc mě po těch zádech neplácej. Hele, neumím to popsat, ale mně ta Posrpnová ulice připadá ještě děsnější, než ta Pouňorová. Pojďme pryč... Co je tam dalšího?

Všudybud + Mámení: Polistopadová!

6. PO ROCE 1989

Poutník: Jdeme na to. *Rozhlíží se po publiku* Jo, to už pamatuju! Hele – začátkem devadesátých mi to připadlo trochu jako v té první ulici. Snad každý evangelický farář v nějakém tom Občanském fóru. Další jsou v parlamentu, jeden dokonce ve vládě! Celé to půl procenta národa v ČCE jáás nad svou důležitostí, ale zbytek národa na to s prominutím prdí...

Všudybud: S čím to srovnáváš? Ty tam někde vidíš nějaké národovectví?

Poutník: To máš pravdu, okolo toho se to třelo jen málo, když se církev vyrovnávala s poválečným odsunem Němců. A s tím se popasovala fakt dobře. To už spíš ten vikář Drápal z Holešovic, koukám, ten tam pěkně zakalil vodu.

Mámení: To víš, státní souhlas mu ze začátku dát nechtěli, kádrový posudek má nevalný. Táta aktivní v Ymce, máma dopisovatelka imperialistického tisku. Když v sedmdesátém osmém prožil křest v Duchu svatém, nikdo ne-

čekal, že v polovině 80. let budou ty dříve maličké Maniny jeden z nejsilnějších pražských sborů.

Všudybud: Po listopadu se oddělili jako samostatná církev Křesťanské společenství. Jó, to byla vlna! Ale jinak žádná novota. Důraz na náboženský prožitek a spory o křest nemluvnat, to si evangelická církev prožila už v 50. letech. A dneska už to teprve nikdo neřeší.

Poutník: Takže ve svobodě se církev vrátila k diskusi? A co – vyrovnala se třeba s tím, kdy kdo v těch minulých ulicích selhal?

Mámení: *Nadšeně* Jasně! Vznikla na to komise! *Sklesle* a o 14 let později další, protože ta první neudělala vlastně nic. Víš, bylo to ještě moc bolavé téma. Těch, co spolupracovali s komunisty, ba i s estébáky, pár bylo. Většina vlastně nikomu moc neublížila – ale tu mašinerii tak pomáhali držet při životě. Nikomu se do toho nechtělo rýt.

Všudybud: Ale kaplanská služba v armádě, nemocnicích i věznicích se rozjela a šlape. A Diakonie – ta se teprve povedla. Výkladní skříň Evangelické církve. Diakonie, to je něco, na co je Evangelická církev hrdá.

Poutník: A tu Diakonií také nějak podporuje, nebo se s ní spíš jen tak chlubí, a kdyby byl problém, tak zas tak moc neudělá, jako to bylo s nakladatelstvím Kalich? A ti kaplani – ti jsou jako jiní faráři, nebo jsou vlastně tak trochu za míň, když nesmí oddávat?

Mámení: *výhruzně* Nehrál sis zase s těmi brýlemi?

Poutník: Jak bych mohl! *ostentativně se rozhlíží* Zrovna koukám, jak pěkně kvete ekumena! Ani Sarkander, ani Mariánský sloup ji nenarušili!

Mámení: *popláca ho po zádech* No – takhle se mi líbíš, chlapče!

Poutník: *slavnostně* Papež se nám omluvil za Husa a oslavy 2015 byla majestátní!

Mámení: Ještě lepší!

Poutník: *ještě víc slavnostně* Rukou společnou a nerozdílnou se v ekumenické bratrské lásce konečně dotáhla do zdárné podoby odluka církvi a státu v podobě Restitučně odlukového zákona!

Všudybud: *k Mámení* Ty hele – nedělá si on z nás tak trochu šprtouchlata?

Mámení: I kdepak, příteli milý. To on tak plynule přechází do té poslední ulice, která se jmenuje „Postoletá“ *obrací se k publiku* A v té si to tady spolu s poutníkem už musíte vyříkat vy.

Všudybud: Žijete ve svobodné společnosti. Ke komu v ní má znít váš hlas a co má říkat?

Mámení: Chcete být klidnou silou, burčujícím prorokem, nebo jednou tak a jindy jinak.

Všudybud: A kdy tak a kdy jinak? Nojo, to jste přece vy, to je vaše církev. Kladte si otázky.

Mámení: Hledejte, co vás spojuje, a řešte, co vás dělí.

Poutník: *pomalou, důrazně* A nikdy nezapomeňte na to, že to, co vás spojuje, je důležitější, než to druhé. A jednou až tam úplně na konci téhle ulice...

Společně: Na shledanou

JFP

se stálým zřetelem k Petru Moréemu

SEBEVĚDOMÍ,

jistota víry a fakticita

Potkal jsem se poslední prázdninovou sobotu na jakési narozeninové oslavě s docentem Slámou, teologem, bratrem Pavla Siváka. Velice si ho vážím a myslím si, že skutečně ví, o co v teologii jde. Kdysi jsme měli takovou půtku o faktické spolehlivosti Písma, tedy především Starého Zákona. Jak řeč šla, tak přišel i dotaz, jak se moje názory za ta léta v tomto směru posunuly.

Pro mě osobně otázka *Co z toho, co čtete v Písmu, se stalo doopravdy?* palčivá není. Ale jsou mnozí, pro které palčivá je.

Proč? Protože žijeme v civilizaci, která si velice váží konkrétních fakt. Tehdy a tehdy se stalo to a to. Mít tyto informace je důležité, pokud chceme něco zjistit. Ale je opravdu v naší moci vyvozovat z fakt důsledky? Kdo je opravdu schopen o sobě říci *Jsem takový a takový z těchto a těchto důvodů?* – Aha, a proč je bratr úplně jiný?

A co David a Goliáš? Jak David zacházel s fakty? Zdá se, že docela obstojně. Jenom z nich vyvodil úplně jiné závěry než ostatní. Protože, snad mi budete rozumět, cítil určité zmocnění. Jeho víra byla sebevědomá. Nebál se. Davidovo jednání se ovšem nedá jednoduše replikovat, opakovat, protože to zmocnění záleží na vanutí Ducha.

Příliš nejsme zvyklí o Duchu svatém přemýšlet. Ale přitom bychom se možná dokázali dlouho bavit o tom, co je duch dnešní doby. Co hýbe dnes světem je zásadně jiné než to co před čtyřiceti, šedesáti lety. Ne, že by problémy zmizely, ale jejich palčivost se proměňuje. A také ochota lidí se pro to či ono nasadit.

Duchu minulé éry je velice, velice těžké porozumět. Protože neumíme vrátit, obživit sebevědomí tvůrčích jedinců minulosti, jednajících v naději, že se nasazují pro něco trvalého, hodnotného. Kdo z dnešních umělců má naději, ba téměř jistotu, že vytváří něco trvale platného? Dneska k tvorbě spíše pasuje potřeba vyjádření jistého odstupu, snad i ironie, *být nad věcí*. Taková je doba. A přitom obdivujeme, užíváme, díla malířů, spisovatelů, skladatelů dob minulých. Tvůrců,

kterí měli sebevědomí, sebejistotu a snad i zmocnění dnes těžko replikovatelné. Vnímáme je jako pravdivé, autentické, ale jejich autentičnost nepatří do dneška.

V době Ježíšově, někde výrazně dříve, někde výrazně později, měli lidé podobný vztah k mýtům a příběhům praotců. Kdysi dávno byla doba tvorby kosmických mytologií. Neumíme si to představit. I v Ježíšově době to už bylo ve své autentičnosti nedostupné. Určitě to nebylo tak, že by se sešlo něco na způsob filmových scénaristů a ti by z fleku vymysleli příběh o stvoření světa. Ti lidé k tomu pociťovali určité zmocnění, autentické zmocnění, jehož zopakování pro nás není možné. Stejně tak je nám nedostupná sebejistota vypravěčů o počátcích kmene, národa; příběhy praotců. Později vyprávění o králich, ságy, eposy. Kupodivu však i přes tu hradbu času a dějinný odstup něco z té autentičnosti dávných tvůrců má schopnost k nám mluvit. Zvláště tehdy když – třeba jako ty biblické příběhy – je to součást naší tradice. Tedy rezervoáru kulturních výkonů, které jsou často poněkud zaprášené, ale po zpřítomnění, odstranění dějinného nánosu, mají moc vstupovat do našich životů.

Jako křesťané věříme tomu, že Ježíš se narodil do národa Hospodinem vyvoleného. Není nic překvapivého na tom, že i jiné národy měly své mytologie, některé nepochybně i dříve, není nic překvapivého na tom, že měly svá vyprávění o praotcích a králich. Nám ale bylo svěřeno do opatrování vypravování o Izraeli. Je na nás, jak moc vezmeme vážně zaslíbení, že právě toto vypravování k nám bude promlouvat, že právě z tohoto vypravování můžeme čerpat, že právě ono může pomoci učinit naši víru autentickou, sebevědomou.

V teologii současné doby se, pokud vím, dost mluví o žánru. Prostě mýtus je jiný žánr než vyprávění o praotcích, a to zase jiný žánr než vyprávění o králich nebo prorocství atd. Nepochybně je to správně takhle rozlišovat. Jenom to navozuje dojem jakoby si ten pisatel mohl vybrat, jaký žánr si zvolí. Ale on, ve své autentičnosti, kterou ovšem nereflektoval, žádnou možnost volby nepociťoval. Pociťoval zmocnění.

Naše autentičnost je spjata s faktučností. Protože žijeme v době, ve které žijeme. Proto můžeme pociťovat jako ohrožující, když se zdá, že biblické vyprávění se s fakty neshoduje. To je přirozené, normální, a snažit se to přehlušit působí křečovitě a ne úplně důvěryhodně. Alespoň na mne. Přeju si, aby vykopávky potvrdily, že to v Izraeli bylo tak, jak píše Písmo. Protože si myslím, že Písmo je, v nějakém smyslu, i fakticky správné a věrohodné. Jsem hrdý na to, že profesor Hrozný, jeden z našich velikánů, věřil jakožto syn faráře Bibli natolik, že nepochyboval o existencích Chetitů. Ale současně beru jako možnost, že pod tíhou argumentů budu muset připustit, že to či ono místo v Písmu fakticky úplně nesedne. Ne, že by se mi nějaké takové vybavovalo. Když se to vyskytne (a že se to asi už vyskytlo, byť jsem o tom tehdy nepřemýšlel v této rovině) tak mě to možná dotlačí k tomu, abych se snažil danému žánru více porozumět, tedy více poro-

zumět, co zakládá jeho pravdivost, autentičnost. Anebo k tomu, abych zjišťoval, zda ta faktičnost námitky je opravdu fakty podložena. A možná také zjistím, že je to nad mé síly, a že to musím odevzdat Hospodinu v naději, že to nějak pořeší.

Naše autentičnost je spjata s faktičností. To je naše doba. Stojí to za reflexi. Počátky naší doby se kladou do osvícenství. Jenomže on je tady velký rozdíl. Tehdy se lidé pouštěli do velkých projektů s pocitem, že fakta drží v hrsti. Ne, že jim někdo řekne, jak to je, ale že oni jsou schopni sami svým rozumem nahlédnout, co je pravda. Bylo to autentické, bylo to heroické a mělo to také charakter prožívání určitého zmocnění. Právem se osvícenství řadí ke kořenům naší civilizace. Dnes je to ale jinak. Dnes se očekává, že někdo řekne, jak to je. A pokud možno přírodní vědec, nejlépe v kombinaci evolučního biologa a odborníka na vědy kognitivní se znalostí umělé inteligence a statistiky. Něco z toho se chytí jako pravda, a platí to tak dlouho, dokud výstupy vědy nebudou přepracovány do jiných obrazů. Vědecký výzkum je zdroj mýtů naší doby. Jakoby se kruh uzavíral.

Aleš Drápal

KOUPILI SI BYT

a mysleli si, že budou bydlet...

Dlouho jsem přemýšlela nad tím, jak bych do Brány sepsala článek o našich posledních pěti měsících. O tom, jak jsme kupovali byt a mysleli si, že akorát vymalujeme a vyměníme podlahy a bude to pěkné. I o tom, jak jsme zjistili, že to tak nebude. Chtěla jsem rozkošatěle vyprávět o zmatené paní z banky, která pokaždé říkála něco jiného a my z ní měli hlavy jako meteorologické balóny. O týdnu nejtěžších rekonstrukcí, kdy bylo každý den, s každým bouchnutím do zdi, všechno jinak. I o veselém stěhování, kdy jsme se stěhovali a já byla po čtyřicetce a den na to mě čekala další.

Když jsem to ale napsala, tak jsem zjistila, že to zní vtipně vlastně jen nám.

A protože nechci, abyste si mysleli, že si stěžuju nebo se chlubím, shrnu to v několika větách (kterých je ve skutečnosti obrovské množství).

- Děkuji za to, že jsme hledali a našli.
- Děkuji za modlitby, kterými jsme my i naši blízcí prosili a děkovali.
- Děkuji, že jsme vydrželi boje s byrokracií.
- Obrovské díky za to, že jsme se za celých pět měsíců pohádali jen jednou.
- Děkuji za rodinu, která nás podržela a bez které bychom mohli o takovém bytu jen snít.
- Chvála Pánu za to, že se tatínkovi nic nestalo, když zjistil, že probíjí lustr.
- Chvála Pánu na stokrát, protože to, co se stalo je pro nás zázrakem.

KW

PRO ADÉLKU

Báseň věnovaná všem, kteří s námi byli na Velikonoční výpravě v r. 2019

Dorost je naše radost.
 Na dorostě se máme všichni rádi
 jako kamarádi.
 Já konám ráda dobré skutky
 hlavně pro ropušky. `Rýmy to jsou šprýmy.
 Já rýmuju vskutku ráda
 hlavně když mám vedle sebe kamaráda.
 Kterého mám k tomu ráda.
 Vzpomínáme všichni spolu o apoštolu Petrovi,
 který nosil kalhoty.
 Moji všichni kamarádi
 umí naštvat vedoucí
 jako by byli pitomci
 Ale to jsem občas i já
 hlavně když si nemám s kým hrát.
 Já když si nehraju
 s kamarády diskutuju
 o bombardáči letadla,
 která nemělo stříkadla.
 Děláme samý blbosti
 a hlouposti
 a hned je tolik radosti.
 Skládáme písničky i básničky

pro zelené kachničky.
V lese pobíháme a potom si bombón
dáme.
Je tu tolik zábavy hrajeme si na žížaly.
Někdy jsme i unavení,
ale to se za chvilku změní.
Hyperaktivní jsme tu všichni
kromě Verči.
Verča je teď chudáček
ten náš malý miláček.
Páju nese na zádech
její milý Mikulášek.
Pepice je naše světlo.
Slyponoška naše teplo
a Boženka pometlo.
Řádí tu i ve dne v noci
všichni nás mají ku pomoci.
Alenka je hodná dívka
pomáhá nám ve všem i utírat lýtka.
Markétu tu máme rádi
vaří smaží pro kamarády.
Damián je hrozně čistotnej
až mě z toho oči bolejí.
Vendula je náš příklad
děláme vše,
abychom mohli lítat.
Ze stromu skáčeme
a u toho hekáme.
Róza je jako digitální hodinky
a dáme jí pusinky.
Áda našlehá
potom na plech dá
a pak peče dále
a máme pusinky
jako od Vendulky.
Tomáš je silný chlap
jako mrakodrap.

Učí nás tu mnoho věcí
například bylinky, které léčí.
Malujeme tady spolu,
učíme se ještě k tomu,
ale je to zábava.
Zpíváme tu všichni rádi,
dělá to z nás kamarádi.
Leoš to je teda chlapák
umí dělat bahňák.
Dělá dobrou šlehačku
a podojí kravičku.
Bavíme se o arše
a Vendulka má na obličejí hromadu
kaše.
Kuba to je sportovec,
chceš vidět jeho biceps?
Bavit se umí,
bránit a taky hezky smažit.
Domča to je veselá kopa zelí
když sní jmelí.
Eva ta je velká
jako celá Afrika.
Patří mezi nás,
tak ji pohlad' zas.
Mozek má až do stropu,
bací se o lopatu.
Bára to je hodná holka,
jako by chytila brouka.
Ale ona nezabije
protože má brouky ráda
jako svého kamaráda.
Johanka je skvělá a v srdci je velká.
Je to skvělá máma Slyponošky
na hlavě jí rostou čertovské růžky.
To je konec této básně,
zakončím to krásně
pro moje básně.

napsaly:
Johanka a Bára

KAVÁRNA EVEN

Před prázdninami zazněla v ohláškách věta, že kavárna je NÁS VŠECH. S cílem společného povídání i pohoštění bez obav, že dojde mléko, oblíbený čaj apod., visí od začátku října nalevo u dřezu tabulka, co má kdo na starosti. Pokud vám něco bude chybět, obraťte se na tam uvedenou osobu a naopak, pokud si budete chtít vzít určitou záležitost na starost, запиšte se tam, prosím.

Lenka a Jarda Pecharovi

PÍSNÍČKA JEN TAK

Láska tiše v nitru svítá,
láska nejsou slova,
která prudká vášně sčítá,
lačná duše chová...

Chytrrost trpké plody dává,
rozumnost se mívá
s Milostí - a nepřemáhá
triky rajských zmijí...

Láska živá, dobrotivá,
prospívá a sílí,
tělo, duši rozechvívá
naplněnou chvílí...

Ester Brandejsová

INZERÁTOVÁ PROSBA O POMOC

Prosíme o pomoc či o sdílení dál mezi ochotné lidi.

Potřebujeme někoho na noční asistenci pro 89 let starou paní, která trpí absolutní ztrátou krátkodobé paměti. Fyzicky je dle věku přiměřeně soběstačná. Není inkontinentní.

Jedná se o dohled v noci, aby nespadla cestou na toaletu. Asistence časově vychází 20–08 hod. Odměna 1000 Kč za noc. Upřednostňujeme víkendy.

Práce zahrnuje přípravu večeře (namazat chleba, udělat čaj), podání připravených léků, doprovod do postele a noční dohled a ráno příprava snídaně.

Práce není fyzicky náročná, vyžaduje ale značnou trpělivost a klidnou povahu.

Místo určení Praha 6 mezi stanicemi metra Dejvická a Hradčanská.
Kontakt: Julie Hrstková, tel 605234595, email: julie.hrstkova@gmail.com.

Děkuji a pozdrav všem bratrům a sestřám.

Julie

VYCHÁZKA DO SAPY

V sobotu jsme se zúčastnili vycházky do „malého Vietnamu v Praze“ do areálu SAPA. Vycházku organizoval náš bratr Václav Vaněček. Sraz jsme měli ve 12 hodin na autobusové zastávce u SAPY. Přijeli jsme v 11.50, Václav už byl na místě a u něj plno lidí, celkem nás bylo asi 35 (ze sboru Jára Kučera s manželkou a vnukem a my dva). Průvodkyní byla Helenka – Vietnamka (asi 25–30 let), která se narodila ve Vietnamu a od dvou let žije u nás v ČR.

Průběh byl následující (krátká verze): prohlídka areálu SAPA s výkladem, odpovídání dotazů, návštěva buddhistického chrámu, oběd, obchod Tamda, káva. Ačkoliv občas do SAPY zajedeme na nákup asijských potravin, velmi rádi jsme si vyslechli spoustu zajímavostí a doporučení, která nám Helenka říkala. SAPA je prostě malý Vietnam v Praze, rozkládá se na pozemku 25 000 m², jsou zde nej-různější obchody, služby – cestovní kanceláře, autoopravna – prý velmi rychlá, kadeřnictví, ruční mytí aut, finanční poradenství, školky se službou i v sobotu a v neděli, velkoobchod, maloobchod, restaurace, kanceláře, atd. atd.

Hodně nás zaujalo vyprávění o vietnamských svatbách (sama Helena se tady loni vdávala). Svatby se pořádají většinou v největší restauraci v SAPě (jmenuje se DONG DO). Kapacita asi 1000 míst! Vietnamská svatba většinou probíhá od podvečera, průměrný počet účastníků je 700 až 1 000! Novomanželé to nemají jednoduché, se všemi se postupně fotí, s každým si musí tukanout a připít, takže víc než dvě hodiny jsou povinováni a moc si neužívají. Svatební hosté se přijdou pobavit a dobře najíst, podává se asi desetichodové menu, a očekává se, že hosté mimo svatebního daru (ten dávají spíš jen ti bližší) přinesou, jako příspěvek na úhradu nákladů na večeři, obálku s penězi (podepsanou!), kterou novomanželům při odchodu předají. Ti si musí následně poznamenat, kdo jim kolik dal (jak řekla Helenka – „Dali jsme to do Excelu“) a až jim dnešní novomanželé půjdou na svatbu, musí jim přinést nejméně tolik nebo spíš víc. Přinést méně by byla ostuda. Tak to probíhá prý i ve Vietnamu. Neřešili jsme možnosti, že někdo z hostů už se přece vdávat nebo ženit nebude. Přesto to byly pro nás docela překvapující informace.

Buddhistický chrám je skromný, ale přízřusobený potřebám vietnamské komunity. Chrám není velký, po vyzutí bot se vstupuje do chrámu po schodech. V přízemí jsou přístupné toalety.

Také jsme dostali doporučení a rady, kde mají v SAPě nejlepší polévku Pho Bo nebo typický vietnamský Bun Cha nebo kachnu či závitky. Tyto informace jsme hned využili a došli si na oběd ☺. Pak jsme pokračovali společně k obchodu TAMDA (obdoba našeho Makra). Helenka nám průběžně ukazovala další a další obchody, kadeřnictví, školku, odpovídala na dotazy, vysvětlovala, že ta skoro metr dlouhá okurka vůbec okurka není ☺. Když jsme došli k TAMDě, zjistili jsme, že je zavřeno, jako ve všech našich velkých obchodech 28. září. Ale vůbec nám to nevadilo. Byly skoro tři hodiny, někteří účastníci se rozloučili a jeli domů, někteří si zašli ještě na pravou vietnamskou kávu (samozřejmě do té nejlepší kávy v SAPě ☺). Jsme moc rádi, že jsme mohli zažít SAPu trochu jinak, než jen jako nákupní centrum. Vietnamská komunita se zde schází k nejrůznějším příležitostem, pořádají si tu společné kulturní a jiné akce pro děti i pro dospělé, Vietnamci sem chodí nejen na nákup, ale i pro vzájemná setkání, komunikaci, vietnamské jídlo i zábavu. Zvlášť v náš návštěvní den – v sobotu – jsme tu potkávali hodně dětí i skupinek mladých Vietnamců. Vycházka, umocněná i krásným počasím, byla velmi vydařená a jsme moc rádi, že jsme se jí zúčastnili. Děkujeme. A pozor, vycházka do SAPy se bude opakovat!

Miluše a Lubor Kolářovi

Až na konec světa

Pokračování článku ze strany 12

Život v Jižní Asii mne neustále nutí přemýšlet nad hodnotami, morálkou a fungováním společnosti, které v Evropě vnímáme jako něco samozřejmého a do určité míry jako univerzální ideál. Také stále více rozvažuji nad dlouhodobým trendem zájmu lidí na západě o hinduistické náboženství, indické filozofické proudy nebo jógu. O tom, jaká je podstata jakéhokoli náboženství se dozvíme nejvíce, pokud ve společnosti, která je daným náboženstvím dominována, žijeme. Mám známou, která cvičí a vyučuje jógu v České republice. Ve své praxi je velice úspěšná. Během své kariéry absolvovala několik více měsíčních pobytů v Indii, kde se praxi jógy učila. Když jsem se s ní bavila o mé cestě do Jižní Asie, jen mi řekla: „To jsi statečná. Já bych v té zemi žít nemohla. Nejdéle jsem tam vydržela dva měsíce v kuse.“ Místní společnost je ale z veliké části produktem náboženství, které v ní panuje. V zemi, ve které jsem, není možné oddělit náboženství od toho, jak společnost funguje. Společnost stojí na principech hinduistického náboženství, to určuje její každodenní rytmus. To, čím tato země je, v tom dobrém a v tom špatném, je z velké míry dáno převládajícím hinduismem. A toto náboženství dokáže být k některým členům společnosti velice kruté.

Když někdo ze západní země konvertuje k hinduismu anebo se myšlenkami s tímto náboženstvím souzní, má ten luxus, že si může vybrat „kastu“ či vrstvu,

ke které bude patřit, s kterou se ztotožní. Nebo spíše, kterými praktikami se bude řídit, které praktiky budou opanovat jeho život. Dělení společnosti do kast je základní princip hinduistické filozofie. Ti, kteří se do tohoto systému narodí, nemají svobodnou volbu si vybrat, co bude jejich život řídit. Pokud se narodí do nejvyšší kasty, mají štěstí a mohou se těšit velkým privilegiím a svobodám. Ti, kteří se narodí do některé z kast nejnižších, vědí, že jejich život bude s největší pravděpodobností mizérií.

Kolega se mnou nedávno sdílel zkušenost, kdy mluvil s jedním z výše postavených úředníků ohledně potírání pracovního otroctví v jeho distriktu. Tento člověk nebyl nakloněn tomu, že by se s pracovním otroctvím mělo něco dělat. Taková činnost (tedy pomoc ke svobodě pro členy spodních kast) by narušila přirozený řád přírody a společnosti. Podobně zarážející, i když trochu jinou zkušenost měla známá, která učí ve škole pro děti z nejvyšší kasty. Aby škola splnila antidiskriminační kvóty stanovené zákonem, chodí do školy určité procento žáků z kast nižších. Moje známá byla svědkem šikany dětí z nižších kast těmi, které jsou z kasty vyšší. Když se obrátila na zkušenější kolegyni s žádostí o pomoc při řešení konfliktu, kolegyně jí odbyla s tím, že si nechce špinit karmu obhajobou někoho z nižší vrstvy společnosti.

...

Eliška Adamcová

Dokončení přístě

Eliška Adamcová / International Justice Mission

Podpora služby obětem pracovního
otroctví v oblasti Jižní Asie.

Děkuji za vaše partnerství.

Na vašich modlitbách záleží!

*"Otevři svá ústa za němého, za právo všech
postižených, ústa otevři, sud spravedlivě a
zastaň se utištěného a ubožáka."*

Přísloví 31:8-9

eliska.adamcova@gmail.com
1057340/2060 (Citifin), v. s. 2307
www.ijm.org

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 10/říjen 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

